

La família i altres animals

Text i foto > GERARD BAGUÉ, director

Imaginem-nos que tenim al plat unes succulentes costelletes de cabrit, tendres i gustoses, rostides al punt, amb una guarnició de patates fregides. Abans de clavar-hi queixalada, aturem la imatge, fem un salt enrere amb la càmera accelerada, i seguim a velocitat de cinema mut el camí que ha fet la carn des de la bàscula de la carnisseria: passem per la màquina de tall, la cambra refrigeradora, l'escorxador sanguinolent, el trasllat en l'atapeït camió de bestiar i acabem a la granja, on, en el millor dels casos (per a l'animal), el cabrit pasturava lliurement pels prats verds i dormia a la palla de l'estable, al costat de la seva mare. Aturem-nos en aquesta bèstia innocent de flonjor de núvol d'estiu i carona de personatge Disney. Imaginem que, en lloc de fer el camí de l'escorxador, ens l'enduem a casa i hi convivim com si fos un gos. La traïem a passejar, li ensenyem a alçar la poteta i ens escalfa al sofà mentre mirem una sèrie a Filmin. Li agafarem afecte, és clar. No serà gaire diferent de compartir la vida amb un gos, tret que al carrer la gent ens farà fotos i es pensaran que estem una mica tocats del bolet. Segur que arribarem a tal grau de compenetració que de vegades pensarem que a la cabreta només li falta parlar.

Això podria passar amb molts dels animals que ens acabem menjant: des dels porcs (que són objectivament molt més intel·ligents que una bona part dels animals de companyia) fins als vedells o els conills. És clar que tenim més empatia amb els gossos, els gats o els cavalls, però podríem conviure amb molts altres animals amb una harmonia com la que impera, per exemple, al Santuari Gaia que apareix a les planes del nostre dossier, on l'explotació animal s'ha abolit.

Per als vegans, un món amb una alimentació d'origen vegetal al cent per cent no és una opció de ciència-ficció. Entre aquesta utopia animalista en què ningú no se serviria dels animals per menjar-ne la carn, per beure'n la llet ni per fer experiments mèdics, i la lentitud d'implementar canvis legislatius per al benestar animal que semblen lògics, hi ha molt camí per fer. L'actitud de respecte envers els animals s'hauria d'anar imposant, però no veiem gaires avenços en les condicions dels animals de granja, en l'abolició definitiva de l'espectacle denigrant dels correbous, en l'abandonament de les mascotes, en la venda de cadells o en el tracte desigual que dispensen les autoritats municipals als animals abandonats. Ara bé, l'any passat es van registrar a Europa més inscripcions d'animals de companyia que de naixements. Són unes xifres que per a alguns demostren la fortalesa del vincle entre humans i animals, tot i que també les podem interpretar com un senyal de manca de confiança en el futur de l'espècie humana.

Tornem a les costelletes de cabrit que obren aquest article. Reconec que he fet trampa. He apel·lat a la pornografia sentimental. En el fons, no és només un problema de sensibilitat ni dels drets dels animals (que també ho és), sinó d'ecologia, d'equilibri mediambiental i de necessitat de decreixement. El consum d'aigua i de pinso, la contaminació de purins i la petjada de carboni (deu quilos de carn de vedella emeten una tona de CO₂) que calen perquè un tall de cabrit t'arribi al plat resulten insostenibles en un món sense desigualtats. Temps al temps.

>> Cabres en llibertat a l'Empordà.